

Црква Светог Марлибина је место активног и ангажованог хришћанског сведока која се налази у самом центру Лондона. Са историјом која се прожима уназад 900 година, ми који богослужимо овде настављамо да држимо службу Богу која је дуго била обнављана са музичким и литургијским одликама, како би служили и разноликом народу који се овде налази.

Више од 30 година, Црква Светог Марлибина, само пар метара од Харли Стрита, је била пионир хришћанског лечења. Такође, као и дом интернационалног и високо поштованог Центра за Лечење и Саветовање – Свети Марлибин, нуди јефтине услуге аналитичке психотерапије и духовног вођства; Крипта Светог Марлибина је такође и дом иновативне НХС докторске операције у Здравственом Центру Св. Марлибина. Наш рад је побољшан одржавањем блиских веза са медицинским факултетом Ројал Колеџ, као и снабдевање капеле у Лондонској Клиници и болници Краља Едварда ВИИ.

Свети Марлибин у склопу има и Цркву Младих, коју попуњавају наше две школе: Енглеска школа, истакнута академија, национална учитељска школа и математички центар, и Енглеска школа за децу ометену у развоју, бесплатну специјалну школу која ради са ученицима са говорним, језичким и комуникационим тегобама средњошколског узраста. Поред наше две школе, Црква има блиску сарадњу са Краљевском Музичком Академијом и Вестминстерским Универзитетом, пружајући капеларске услуге обома, као и Регенском Универзитету.

Као парохијска црква у Епархији лондонској, ми делимо визију цркве за овај светски град који је хришћански оријентисан и гледамо на боље. Уз Божију милост, тежимо да будемо самопоузданији у приповеди и животу о Госпелу Исуса Христа, саосећајнији у служењу других са Божијом љубављу и креативнији у дотицању нових људи и места у име моћи Светог Духа.

Изградња цркве је први пут замишљена 1770. године. Добило се место у Падингтон Стриту и нацрте је припремио Сир Вилијам Чејмберс, краљев архитекта, али су планови напуштени и посед се искористио за гробље. 1810-11е године, садашње место је осигурано и намењено да зграда буде још једна Капела Спокојства, под окриљем оближње Парохијске Цркве.

Нацрти су припремљени од стране Томаса Хардвика, ученика Сир-а Вилијама Чејмберса, а камен темељац је положен 5ог јула 1813. Касније, одлучено је да се зграда увећа и да постане Парохијска Црква; садашњи торањ је подигнут, предњи део проширен и гигантско степениште са коринтским стубовима саграђено. Такође, крипта се проширила испод целе цркве, са значајним катакомбама испод западног крила.

Катакомбе су забарикидиране 1853, а средином 1980-их, ковчези су уклоњени из крипте и премештени на Брукводско гробље у Сарију, а крипта је претворена у данашњи Центар за Лечење и Саветовање, сакраментску капелу, јерусалемску капелу и НХС Марлибински Здравствени Центар.

Садашња парохијска црква, отворена фебруара 1817, је четврта знана парохијска црква која је служила ову парохију.

Прва, подигнута негде у раном 12-ом веку, посвећена Светом Јовану Евангелисти, била је парохијска црква племића Тајбурна и Лисона (Лилстоун); налазила се у, шта је сада, Оксфорд Стриту, на месту близу Стратфорд Плејса. Сматра се да је двориште Стратфорд Плејса гробље прве парохијске цркве.

До 1400-е, Свети Јован је пропао без могућности поправка и демолиран је; нова парохијска црква је саграђена наспрам Тајбурн Менор Хауса (данас станиште крила Војвоткиње од Девоншира лондонске клинике). Место ове парохијске цркве (и њеног наследника) је данас Стара Црквена Меморијална Башта на северном делу Марлибин Хај Стрита. Френсис Бејкон се овде венчао 11. маја 1606.

1740-е, нова парохијска црква је саграђена на истом месту и овде можете наћи сахрањеног једног од оснивача Методизма, Чарлса Веслија, као и остале чланове његове породице. Он је комеморисан обелиском. Овде је такође и Лорд Бајрон крштен, а Лорд Нелсон ишао на службу, а трећег маја 1803. је довео своју кћерку са Лејди Хамилтон (која је такође удата овде) да се крсти. Ова парохијска црква повезивана је са многим славним личностима и ентеријер је кориштен од стране Вилијама Хогарта за чувене слике “Марриаге оф тхе Раке” (Венчање Рејково) у својој збирци “Раке’с Прогресс” (Рекјов Прогрес). Неке од многих меморијала које су красиле црквене зидове, укључујући и меморијал пехарнику Ане од Данске и краљице Хенријете Марије, могу се видети и данас на степеништу парохијске цркве, где су пренете кад је стара црква срушена (због оштећења током Другог светског рата) 1949. Неки други људи повезивани са црквом: Џејмс Фиг, Џејмс Гибс, Едмонд Хојл, Џон Рисбрак, Џон Ален, Џејмс Феругсон, Алан Ремзи, Стивен Сторас, војводе од Портланда и Каролина Ватсон.

Данашња парохијска црква је изграђена (по цени од око 80,000 фунти) без римског ренесансног стила фресака; оне су додате 1884. од стране Томаса Хариса. Оригинална позиција олтара је била где је сада хор, одмах испод крста на плафону. Олтар (где се Роберт Бронинг венчао Елизабетом Барет 1846.) се може видети и у Капели Свете Фамилије. Изнад је окачена слика Свете Фамилије донирана новој парохијској цркви од стране Бенџамина Веста, ПРА (1738-1820).

Парохијска црква може да прими 3,000 људи, а изнад данашње галерије се налази секундарна галерија (чији се остаци могу видети са обе стране оргуља), окружена је са три стране цркве.

Садашње оргуље, једне од бољих инструмената у целој држави, је направио Ригер Оргелбау из Аустрије и поручена је јула 1987; била је заједночки подухват парохијске цркве и оближње Краљевске Музичке Академије. Циви оргуља, које се могу видети на крају првог спрата галерије, припадају пређашњим инструментима.

Чарлс Дикенс и његова породица су живели у комшилуку парохијске цркве у Девоншир Терас. Он је довео свог сина овде на крштење а церемонија је описана у његовом роману „Домби и син“.

Штета претпрљена бомбардовањем у Другом светском рату обухватила је витраж и Џорџијски кров. Делови уништених прозора су сачувани и постављени назад у прозоре које видите данас.

Фини кристали од лустера су премештени овде 1968. из старе Одборне коморе у Градској скупштини Св. Марлибина, кад се општина Св. Марлибина спојила са осталим метрополским деловима Мидлсекса формирајући град Вестминстер.

Велика колекција меморијала краси зидове парохијске цркве; многе од њих су припадали колонијалним администраторима, гувернерима и члановима Источно-индијске компаније.

Парохијска црква Светог Марлибина је одувек чувала лепу музичку традицију и данас постоји професионални хор од десет гласова, којег воде Директор музике, Асистент директора музике и Оргуљашки стипендиста. Сир Џон Стејнер је написао његов ораторијум „Распеће“ за хор 1886. године, а дело је извођено до дана данашњег.

Браунинг Соба, која комеморисе венчање песника Роберта Браунинга и Елизабете Барет 12. септембра 1864, има мираж дониран од стране Браунинг Удружења Винипег. Два месингана барелјефа која су припадала песницима се могу такође наћи у просторији.

Лепа апсида, са клупама од махагоније и подијумом за хор, заједно са позлаћеним енглеским барокним стилем датирају још од средине 1880-их, а дизајниране су од стране Томаса Хардвика. Радови су почели 1884. и камен темељац је положен од стране госпође Гледстоун, који се може видети на спољним зидовима апсиде. Декорацију апсе је урадио Едвард Армитиџ, РА; његов декоративни нацрт укључивао је и мурале између великих прозора у нивоу галерије, али су они префарбани 1940-их.

Хришћанско место богослужења је служило својој сврси у центру Лондона већ 900 година. Свака лондонска парохијска црква северно од Оксфорд Стрита, источно до Едгвар Роуда и западно до Кливленд Стрита, је основана од стране ректора и управника ове парохије. 2016- е, Херитиџ Лотери Фонд наградио је парохијску цркву са сумом од 4 милиона фунти да потпомогне амбициозном програму одржавања цркве, проширивања крипте, као и да се прича Св. Марлибина прочује од села до метрополе. Свети Марлибин, у име Божије Милости, наставља свој рад у мењању живота и обликовању заједнице.

Велечасни Стивен Еванс, ректор